

A legszebb magyar népmesék

Roland

Tartalomjegyzék

A só.....	4	Az öreg halász és nagyravágyó felesége.....	83
Az aranyhajú hercegkisasszony...	8	Három kívánság.....	90
A csillagszemű juhász	20	Mátyás király meg az igazmondó juhász	92
A szegény csizmadia és a Szélkirály.....	30	A két lány meg a vasorrú banya	96
Az aranymozsár.....	36	A rátóti csikótojás	100
A mindent varró tű	40	Az én uram tudja, hogy mit csinál	104
Három örökség	46	A kismalac és a farkasok	108
A kis gömböc.....	50	Az aranyparázs	110
Kacor király	54	A két bors ökröcske.....	114
Együgyű Misó	58	A kis kakas gyémánt félkrajcárja.....	118
Az állatok nyelvén tudó juhász..	66	Az egyszeri gyerek.....	122
A róka és a farkas a lakodalomban.....	70	A kecske.....	126
A számárrá változott barát	75		
A rest macska.....	78		

Volt egyszer egy öreg király s annak három szép leánya. A fél lába már a koporsóban volt a királynak, szerette volna mind a három leányát férjhez adni. Hiszen ez nem is lett volna nehéz, mert három országa volt, mind a három leányára jutott hát egy-egy ország. Hanem amiképpen nincs három egyforma alma, azonképp a három ország sem volt egyforma. Azt mondta hát egyszer a király a leányainak, hogy annak adja a legszebbik országát, amelyik őt legjobban szereti. Sorba kérdezte a leányokat, kezdette a legidősebbiken:

— Felelj nekem, édes leányom, hogy szeretsz engem?

— Mint a galamb a tiszta búzát – mondta a leány.

— Hát te, édes leányom? – kérdezte a középsőt.

— Én úgy, édesapám, mint forró nyárban a szellőt.

— No, most téged kérdezlek – fordult a legkisebbikhez –, monddad, hogy szeretsz?

— Úgy, édesapám, ahogy az emberek a sót! – felelte a kicsi királykisasszony.

— Mit beszélsz, te haszontalan lélek! – förmedt rá a király. – Kitakarodj az udvaromból, de még az országoimból is! Ne is lássalak, ha csak ennyire szeretsz!

Hiába sírt, könyörgött a királykisasszony, hiába magyarázta, hogy az emberek így meg úgy szeretik a sót – nem volt kegyelem: világga kellett hogy menjen a kicsi királykisasszony.

Elindult keserves sírás közt a kicsi királykisasszony, s betévedt egy rengeteg erdőbe. Onnan nem is tudott kivergődni, szállást vert egy odvas fában, s ki-kijárt az erdőbe, szedett epret, málnát, szedret, mogyorót, s amit csak talált, úgy éldegélt egymagában.

Egyszer, mikor már egy esztendő is eltelt volt, arra vetődött a szomszéd királyi, s ez megpillantotta a királykisasszonyt a málnabokrok közt. De a királykisasszony is észrevette a királyit, s nagy ijedten beszaladt a fa odvába. Utána megy a királyi, s beszél:

— Ki van itt?

A királykisasszony meghúzódott az odúban, reszketett, mint a nyárfalevél, s egy szó nem sok, annyit sem szólt. Újra kérdi a királyi:

— Hé! Ki van itt? Ember-e vagy ördög? Ha ember, jöjjön ki, ha ördög, menjen a pokol fenekére!

A királykisasszony most sem mert szólni. Harmadszor is kérdi a királyi:

— Hé! Ki van itt? Szóljon, ember-e vagy ördög, mert mindjárt belövök!

De már erre megijedt szörnyen a királykisasszony, s kibújt a fa odvából nagy szipogva-szepegve. Rongyos, piszkos volt a ruhája, szégyellte magát erősen, s keserves könnyhullatás közt mondta el a királyinak, hogy ki s mi ő.

Megtetszett a királyinak a királykisasszony, mert akármilyen rongyos volt, akármilyen piszkos volt a ruhája, szép volt, kellemetes volt az arca.

Gyengéden megfogta a kezét, hazavezette a palotájába, ott felöltöztette drága aranyos-gyémántos ruhába, s két hetet sem várt, de még egyet sem, azt gondolom, hogy még egy napot sem, megesküdtek, s csaptak akkora lakodalmat, hogy no.

Telt-múlt az idő, a fiatal pár nagy békességben élt, úgy szerették egymást, mint két galamb.

Azt mondta egyszer a király:

— No, feleség, én akkor, amikor először megláttalak, nem is igen irtattam, hogy miért kergetett el az apád. Mondd meg nekem a tiszta valóságot.

— Lelkem uram – mondja a királyné –, én másként most sem mondhatom. Azt kérdezte az édesapám, hogyan szeretem őt, s én azt feleltem: mint az emberek a sót.

— Jól van – mondta a király –, majd csinállok én valamit, tudom, visszafordul az édesapád szíve.

Hogy s mint fordítja vissza, arról semmit sem szólt a feleségének, hanem csak befordult a másik szobába, levelet írt az öreg királynak, s abban meghívta délebedre. Hát el is ment a levél másnap, s harmadnap jött a király hatlovas hintón. Fölvezette a fiatal király az öreg királyt a palotába, a palotájának a legszebb szobájába, ottan már meg volt terítve az asztal két személyre.

Leülnek az asztalhoz, hordják az inasok a finomabbnál finomabb ételeket, de hogy szavamat össze ne keverjem, a fiatal király megparancsolta volt, hogy az öreg király számára minden ételt külön főzzenek, süssenek, s abba sót ne tegyenek.

No, ez volt csak az ebéd! Megkóstolja az öreg király a levest, merít belőle egy kanállal, kettővel, de le is tette mindjárt a kanalat, nem tudta megenni a levest, olyan sótalan volt. Gondolta magában az öreg király: ebből bizony kifelejtették a sót, de a sóbafőttben majd csak lesz. Nem volt abban annyi sem, mint egy mákszem. Hordták a pecsenyét szép sorjában, de vissza is vihették, mert a vén király csak megnyalintotta, s bele sem harapott, olyan cudar sótalan, ízetlen volt mind a sok drága pecsenye.

De ezt már nem állhatta szó nélkül az öreg király:

— Hallod-e, öcsém, hát miféle szakácsod van neked, hogy só nélkül süt-főz?

— Sóval süt-főz ez máskor mindig, felséges bátyámuram, de én azt hallottam, hogy bátyámuram nem szereti a sót, megparancsoltam hát, hogy fejét vétetem, ha egy mákszem sót is tesz az ételekbe.

— No, öcsém, azt ugyancsak rosszul tetted, mert én erősen szeretem a sót. Kitől hallottad, hogy nem szeretem?

— Én bizony éppen a kegyelmed leányától, felséges bátyámuram – mondta a fiatal király.

Abban a szempillantásban megnyílik az ajtó, belépett a királyné, az öreg király legkisebb leánya. Hej, istenem, örült az öreg király! Mert még akkor megbánta volt szívéből, hogy elkergette a leányát, s azóta ország-világ kerestette mindenfelé.

Bezzeg, hogy most a legkisebbik leányának adta a legnagyobbik országát. A fiatal király mindjárt kezére vette azt az országot is, s még ma is élnek, ha meg nem haltak.

